

(Door)pasen

Op het moment dat deze column verschijnt is de paasmis alweer een week gelden. De meesten van u zaten gezellig met de familie aan het paasontbijt, terwijl ik waarschijnlijk net aan de koffiepauze met vers gezette automatenkoffie begon. Wie van ons het meest te benijden valt? U mag het zelf zeggen... Persoonlijk vind ik mijn optie ook niet altijd de leukste, maar alle afgekloven gespreksonderwerpen aan de paastafel lijken me al helemaal geen feest. Of valt er over deze afgelopen weken genoeg nieuws te melden? Ik denk dat we dat met een volmondig 'ja' kunnen beantwoorden. Hoofdonderwerp zal waarschijnlijk wel de uitzending van 'The Passion' geweest zijn. De meeste mensen zijn het erover eens dat Matteo en Keizer verdiend de hemel in geprezen worden, maar dan moeten ze toch maar eens de kalender er nog eens goed op na slaan is mijn advies. Dat duurt namelijk nog een weekje. Moeilijk grapje? Valt wel mee, mits dat je je maar een klein beetje verdiept hebt in de bijbelse vertellingen. Aangezien dat steeds minder vaak gebeurt, zal ik iedereen even een beetje helpen. Het gaat in het paasverhaal meer om een wederopstanding na een kruisiging, wat overigens op sommige momenten goed te merken was. Er zaten her en der namelijk nog wel een paar lelijke uithalen tussen, dat je bijna ging denken dat de spijkers er live ingeslagen werden. Maar goed, dan neem ik maar voor lief. Want de boodschap 'Ik geloof in jou!' was treffender dan ooit en werd door verteller Kluun met wat mooie voorbeelden ingekleurd.

Het was overigens ook een thema dat GroenLinks voorman Jesse zich heel erg letterlijk heeft genomen. Dat duurde overigens wel een minuutje, want Thierry moest zijn woorden wel drie keer herhalen voordat Jesse naar de voorzitter rende. Ik moet ook eerlijk toegeven: het is moeilijk te geloven dat dit soort zaken ècht gebeuren bij onze volksvertegenwoordiging. Al een paar jaar smeken ze ons in Den Haag om ze echt in ze te geloven. Maar met zoveel Judassen bij elkaar moet ik eerlijker zeggen dat dit een onwaarschijnlijk moeilijke, zoniet onmogelijke, opgave is. Men is daar namelijk drukker met het geloven in zichzelf, dan dat ze echt nog geloven dat het goed gaat komen met ons kikkerlandje. Of moeten we het ook nog even hebben over de bestuurlijke top bij Ajax? Want wat daar gebeurt is toch ook niet te geloven? Zelfs bij de meest doorgewinterde ajacied is het geloof zelfs nog ver beneden kruisniveau gezakt. De geuzennaam van deze tobclub was ooit 'De Godenzonen', maar ik denk dat als God nu naar beneden kijkt Hij ze het liefst één voor één zou willen kruisigen. Of zoals ze in Amsterdam zouden zeggen: elke dag pasen! Zelfs de meest doorgewinterde veteraan in het bestuur moest er op gewezen worden dat hij bepaalde zaken wel netjes op had moeten geven, want uit zichzelf had hij dit nooit geloofd.

Of ik nog ergens in geloof? Met alle stukjes van de afgelopen maanden is dat misschien moeilijk te geloven, maar zo langzamerhand begint de lente weer toe te slaan. Dat zorgt weer voor iets meer lucht en geloof in mijn hoofd en hart. Voornamelijk het geloof dat humor soms behoorlijk de boel kan opschudden, relativeren en opluchten neemt de laatste paar dagen hand over hand toe. Maar ik moet dan ook wel eerlijk toegeven dat sommige dingen me wel erg makkelijk in de schoot worden geworpen. Neem nou bijvoorbeeld de dochter van Patricia Paay, die deze week in haar volle glorie in de Playboy te zien zou zijn. Dat moest uiteraard uitgebreid besproken worden in de fijnzinnige Telegraf, waarin de desbetreffende Christina vertelde dat deze 'shoot' een mooie kans was om deze tijd uit haar leven vast te leggen. 'Ik ga er nooit beter uit zien dan nu.' was de letterlijke tekst in het artikel. Maar mag ik de redactie van onze wakkere krant dan wel adviseren om in het vervolg selectiever te zijn bij het uitzoeken van de foto's. Want ik vrees dat de verkoopcijfers van dit bloedblad er nou niet bepaald van zullen stijgen. Maar het meest vrolijk werd ik nog van één of andere podcast, waarin onze nationale trots Sophie Hilbrand afgefikt werd. De reden? Dat Sophie één van de laatste vrouwen is, die nog gewoon op een natuurlijke manier oud wil worden. Dat daar wat rimpels of grijze haren bij horen kan haar niets schelen. Maar daar dacht men in de betreffende podcast anders over, dus onze Sophie moest er aan geloven. Waarom dat zo grappig was? Omdat dit werd gedaan door een dame bij wie de lippen zo volgespoten waren dat ze niet meer normaal kon praten en de wijn alleen nog maar per trechter naar binnen gegoten kon worden, waarbij bovendien

de kop zo strakgetrokken was dat bij de eerste de beste knipoog de hechtingen in de nek zouden springen. Voordat ik moest huilen van het lachen, moest ik zelf namelijk wel even drie keer knipperen met de ogen. Ik dacht namelijk in eerste instantie dat de ontwikkelingen in de reallife sexrobots nu wel ineens een enorme vogelvlucht genomen had! En ga nou niet roepen dat dit gemeen is om op te schrijven of dat ik dit niet mag zeggen, want volgens bepaalde geloven zal zij die naar het zwaard grijpt ook door het zwaard grijpen. En in dit geval help ik daar graag een handje bij!

Maar goed, we gaan weer geloven dus! Waarin? In mijn altijd vrolijke achterbuurvrouw die weer kleur ziet in haar leven door alle activiteiten waarin ze betrokken wordt, in mijn dochter die nog altijd zoveel plezier heeft in het dansen dat ze het nog ver gaat schoppen in de danswereld, in die ene leerling op de werkvloer die het nu misschien even moeilijk heeft maar nog hoge ogen gaat gooien in de toekomst, in die supergoede vriendin die het even moeilijk heeft met haar studie maar deze vast en zeker met vlag en wimpel gaat halen, in mooie Frans-Keltische liedjes in één van de eerste mooie lente-avonden, in het vertrouwen dat het met ons allemaal echt wel goed zal komen en (last but not least!) in mezelf. Waarom dat dan? Omdat ik zeker weet dat ik de mensen weer kan laten lachen, al was het maar om ze even niet te laten huilen. Tot volgende week!